

Бостонъ. Нападанъето на Лисингтона и на Конкорда до прекаленостъ раздражни Американцитѣ. Конгресстъ едногласно рѣши че колониятъ сж длъжни да станжтъ да са бранятъ и избра за главенъ началникъ на сухопѣхнитѣ сили генерала Вашингтона. Пълно съгласие владѣяше между Американцитѣ. Нѣмаше нито завистъ въ сърдцата, нито раздоръ въ желанята. Народътъ повѣрително врѣчи власть на своитѣ избрани, и тѣ приехж тѣзи власть скромно и са ползовахж отъ нея съ достоинство. Въ това време Франклинъ, комуто бѣхж възложени най-мѣхнитѣ порѣчки, всичкото си свободно време предаваше на общественни работи. Членъ отъ Пенсилванското събрание и отъ конгресса, той раздѣляше своето работенъе между интереситѣ на собственната си провинция и на всичка Америка. По шесть часа сутриньта, той са евяваше въ комитета на безопастьта, и то като представитель на Пенсилвания и оставаше тамъ до деветъ. Подиръ, той отиваше въ конгресса и отъ тамъ излазяше до четири часа подиръ пладне. « Най-свършенъ стговоръ царува въ тѣзи двѣ събрания, — писалъ той до единъ отъ своитѣ приятели въ Лондонъ, — и всички членове са отнасятъ внимателно къмъ изпълнянъето на своитѣ длъжности. Въ Англия бихж повѣрвали мѣхно че тукъ въ Америка желанъето на общественното добро вдѣхва на лицата които иматъ служба толкозъ усърдие, колкото тамъ — стрѣмениято къмъ полезни мѣста и нѣколко хиляди годишенъ приходъ ».

Два дни подиръ избиранъето на Вашингтона за главенъ началникъ на войската и не много